

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ENİYİ
ONLINE
SİNEMA
DERGİSİ

SENSİZ BİR EKŞİĞİZ! EMEK SİNEMASI

MAYMUNLAR CEHENNEMİ: BAŞLANGIÇ

AVATAR VE YÜZÜKLERİN EFENDİSİNİN OSCAR® ÖDÜLLÜ GÖRSEL EFEKTEKİBİNDEN
ŞAŞKINLIKTAN AĞZINIZI AÇIK BIRAKACAK BİR FİLM!

**“YILIN EN İYİ
AKSIYON FİLMİ.”**

- TIME

ÖZEL SEÇENEKLER

- Silinmiş Sahneler
- Maymunların Mitolojisi
- Andy Serkis'in Dehası

Diller: Türkçe 5.1, English 5.1, Hindi 5.1, Polish 5.1, Tamil 5.1

Altyazılar: Türkçe, English, Arabic, Greek, Hebrew, Hindi, Icelandic, Polish, Portuguese, Tamil

Süre: 100 dakika

Görüntü Formatı: 1.78:1

**“İNSANOĞLUNUN EN BÜYÜK KEŞFİ,
DÜNYANIN EN BÜYÜK
SORUNUNA DÖNÜŞMEK ÜZERE.”**

ŞİMDİ BLU-RAY, DVD VE VCD'DE!

tiglon

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raney.org>

ALTIN KÜRE ADAYLARIYLA OSCAR YOLU AÇILDI!

ELEŞTİRMEN BİRLİKLERİNİN ARKA ARKAYA GELEN ÖDÜLLERİYLE BİRLİKTE, 'ÖZGÜR RUH' ÖDÜL ADAYLARI, 'Eleştirmenlerin Seçimi' adayları, Oyuncular Birliği adayları derken, Oscar yolunu en çok belli eden Altın Küre adayları da açıklandı. Bundan sonra Oscar'ın rotasını az çok tahmin etmek zor değil biz sinemaseverler için.

Dram ve komedi/müzikal dallarında toplam 11 yapımın 'en iyi film' için sıralamaya girdiği adaylıklarda, Michel Hazanavicius'un sessiz ve siyah-beyaz harikası "Artist" (The Artist) altı adaylıkla başı çekiyor. Onu beşer adaylıkla Alexander Payne'in "Senden Bana Kalan"ı (The Descendants) ile Tate Taylor'ın "The Help"i takip ediyor. George Clooney'nin "Zirveye Giden Yol"u (The Ides Of March), Woody Allen'in "Paris'te Gece Yarısı" (Midnight In Paris) ve Bennett Miller'in "Kazanma Sanatı" (Moneyball) ise dörder adaylıkla iddialı olduklarını gösteriyorlar.

Terrence Malick başyapıtı "Hayat Ağacı"nın (The Tree Of Life) ve Stephen Daldry imzalı "Extremely Loud And Incredibly Close"un herhangi bir dalda aday gösterilmemesinin 'sürpriz' sayılabileceği Altın Küre adaylıkları, kimi ekleme ve çıkarmalarla Oscar adaylarını da üç aşağı beş yukarı ortaya çıkarıyor her zamanki gibi. "Artist", "Senden Bana Kalan", "The Help", "Kazanma Sanatı", "Hugo", "Zirveye Giden Yol", "Savaş Atı" (War Horse) ve "Paris'te Gece Yarısı"nın Oscar'ın 10'luk listesine gireceği kesin sanki. Kalan iki boş koltuğa ise "Hayat Ağacı" ve "Extremely Loud And Incredibly Close" oturur bizce. Listeyi delme ihtimali olan filmlerse "Drive" ve "Marilyn İle Bir Hafta" (My Week With Marilyn).

Yönetmen ve oyuncu dallarındaki kapişmaysa daha 'kanlı'

olacak gibi. Michel Hazanavicius, Martin Scorsese, Alexander Payne ve Steven Spielberg'le dolacak dört 'en iyi yönetmen' koltuğunun yanına kimin yerleşeceği tahmin edilir gibi değil. Gene Terrence Malick ve Stephen Daldry kapişacak gibi bu koltuk için. 'En iyi erkek oyuncu' için de benzer bir durum söz konusu. George Clooney (Senden Bana Kalan), Brad Pitt (Kazanma Sanatı), Jean Dujardin (Artist) ve Leonardo DiCaprio'nun (J. Edgar) yerleri ayrılmış görünüyor. Beşinci adaylık içinse Ryan Gosling (Zirveye Giden Yol) ve Michael Fassbender'in (Shame) isimleri öne çıkıyor. 'En iyi kadın oyuncu'da da dört koltuğun sahipleri yerlerini kaptırmayacaklar anlaşılır. Glenn Close (Albert Nobbs), Meryl Streep (The Iron Lady), Michelle Williams (Marilyn İle Bir Hafta) ve Viola Davis (The Help) rahat görünüyorlar bu dalda. Son adaylığınca "Kevin Hakkında Konuşmalıyız"daki (We Need To Talk About Kevin) performansı Tilda Swinton'a gitmesi muhtemel...

Oscar'lar, her ne kadar işin 'şov' boyutunu öne çıkarıyor olsa da, sezonun bu dönemlerinde sinema sanatı adına küçük heyecanlar yaşıyor bizlere. Salonların 'bel altı' bombardımanına tutulduğu günümüzde, Oscar sayesinde görebiliyoruz kimi önemli filmleri. Yamacımıza bile uğraması düşünemeyecek bazı yapımlar, sadece Oscar adayı oldukları için salonlara gelebiliyor. Bu ödüllerin hiç yararı yoksa, en azından böyle bir kazancı var bizler için...

Ve son olarak... Umuyoruz ve istiyoruz ki, pek yakında Emek'imizde de bu filmlerin bazılarını görme şansına kavuşuruz. Zira onsuz bir eksiğimiz!

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS LOGO TASARIM: ERKUT TERLİKSİZ HTML UYGULAMA: BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, ELİF TUNCA, OLAN ÖZYURT, İLGİN ERARSLAN, MUAMMER YANMAZ, İKSV

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Acımasız Tanrı (Carnage); Bisikletli Çocuk (Le Gamin Au Vélo); Sherlock Holmes: Gölge Oyunları (Sherlock Holmes: A Game Of Shadows); Acı Tatlı Tesadüfler (Ma Part Du Gâteau); Mikrofon (Microphone); Aşk Ve Devrim; Sümela'nın Şifresi: Temel; Alvin Ve Sincaplar 3: Eğlence Adası (Alvin And The Chipmunks: Chip-Wrecked).

23 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

24 TRENDEKİ YABANCI

1978'de Kahramanmaraş'ta yaşanan katliamı 'tetikleyen' "Güneş Ne Zaman Doğacak" filmi hakkında birkaç kelam edelim istedik...

26 AŞKTAN DA ÜSTÜN

David Lynch sinemasının bilinçaltı trafiğindeki en 'dolambaçlı' yollardan biri: "Kayıp Otoban" (Lost Highway).

28 ESRAR PERDESİ

Emek Sineması'na reva görülenleri adım adım takip ettik ve ilk günden bugüne kadar yaşananları sizler için derleyip sayfalarımıza taşıdık.

34 AİLE OYUNU

Gridlock'd.

36 SAPIK

Arka Pencere facebook Anketleri-2;
2023: Vampirlerin Günü; İf İstanbul'un konugu Michael Nyman;
Filmlerdeki Fotoğraflar: Cafer Panahi; 5. Palto Film Günleri.

ACIMASIZ TANRI

ORİJİNAL ADI Carnage

YÖNETMEN Roman Polanski

OYUNCULAR Jodie Foster,

Kate Winslet, Christopher Waltz,

John C. Reilly, Elvis Polanski,

Eliot Berger

YAPIM 2011 Fransa-Almanya-

Polonya

SÜRE 79 dk.

DAĞITIM Özen Film

ROMAN POLANSKI YILLARDIR DAR ALANDA GENİŞ GERİLİMLER YARATMAYI ÇOK İYİ beceriyor. Hatta giderek tüm kariyerini dar alan gerilimleri üzerine inşa ettiğini bile söyleyebiliriz. Sadece 'apartman üçlemesi' olarak anılan "Tiksinti" (Repulsion), "Rosemary'nin Bebeği" (Rosemary's Baby) ve "Kiracı" (La Locataire) değil, ilk filmi "Sudaki Bıçak"tan başlayarak (Nóż w Wodzie) filmografisine "Ölüm Ve Bakire" (Death And The Maiden), "Piyanist" (The Pianist) ve "Hayalet Yazar" (Ghost Writer) gibi, gerilimin tüyleri diken diken ettiği dar alan filmleri damga vurmuş halde. İşin ilginç, hayatı bu kada suç ve ceza kavramlarıyla iç içe geçmiş Polanski, yeni filmi "Acımasız Tanrı"yla 'apartman üçlemesi'ne, ya da diğer filmlerini de katarsak, 'dar alan apartmanı'na kaçak bir kat daha çıkmış oluyor. Kuşkusuz, karşımızda germekten çok güldüren bir film var bu kez. Haliyle bu 'kaçak kat'ın tüm apartmanın en tepesinde biraz sakil durduğunu söylersek yanlış yapmayız. Bununla birlikte, belki filmografisinin tam da bu döneminde böylesi bir 'güldürü hamlesi' ihtiyacı olan bir şeydi.

Gerçi ne anlatsa ve nasıl anlatsa, ister istemez İsviçre'deki son ev mahkumiyetiyle ve onun dünya kamuoyunda yarattığı 'yeni dalga'yla illa ki ilişkilendirilecekti. "Acımasız Tanrı" ise belki de yaşının artık iyiden iyiye kemale erdiği şu dönemde yaşadıklarına öfkeyle değil de, eğlenerek, ti'ye alarak baktığının bir delili olmuş. Yaşadıklarına filmleriyle tepki veren, öfkesini filmleriyle kusan, örneğin eşi Sharon Tate'in ölümünün akabinde Shakespeare'in Macbeth'ine yaptığı sinema uyarlamasında perdeyi kana bulayan bir yönetmenin bugün "Acımasız Tanrı"yla karşımıza çıkması onun da ne kadar olgunlaştığının bir kanıtı değilse nedir?

Yasmina Rıza'nın iki yıldır bizim de pek çok kentimizde Vahşet Tanrısı adıyla sahnelenen oyunundan uyarlanan film, bir parkta açılıyor. Bir grup çocuk oyun oynuyorlar. Fakat kamera Lynch veya Haneke tarzı hafifçe ve tedirgin bir öne kaydırmayla az sonra çıkacak kısa süreli arbedeye

dikkat kesiliyor. Çocuklardan biri diğerinin suratına elindeki sopayla vuruyor ve arkasını dönüp gidiyor. Sonraki sekans bizi darbeyi alan ve iki dişini kaybeden Ethan'ın anne babası Penelope (Foster) ve Michael'ın (Reilly) evlerine götürüyor. Çiftin evdeki konukları ise Ethan'a vuran Zachary'nin anne babası Nancy (Winslet) ve Alan (Waltz). Belli ki, medeni şekilde bir araya gelmiş, oğullarının içinde bulundukları duruma yüzleşmeye, mümkünse onları barıştırmaya ve bu olayın tekrar yaşanmaması için neler yapılabilir tartışmaya karar vermişler.

Çiftlerin hayli 'medeni' ve 'insancıl' başlayan muhabbetleri giderek çığrından çıkıyor ve zaman zaman kadın kadına veya erkek erkeğe, zaman zaman da karı kocayla veya karşı cinsle kavgaya dönüşüyor. Yaşananların getirdiği baskıyla birlikte içinde bulundukları durumla yüzleşmenin zorluğu, üstüne bir de alınan alkol, sohbeti içinden çıkılamayacak noktalara sürüklüyor. Ve bu 'ziyaret' herkesin finalde haykıracağı gibi, kahramanlarımızın hayatlarındaki en berbat güne dönüşüyor.

Yasmina Rıza'nın oyununun hayli cazip olduğu su götürmez. Filmin omurgası onun malzemesine dayanıyor. Polanski elindeki öyküyü ufak rötuşlarla günümüzün Amerika'sına taşıyor. Açıkçası bu haliyle de "Acımasız Tanrı" ona politik doğruculuk adına mangalda kül bırakmayan Amerikalılarla alabildiğine kafa bulma fırsatı veriyor. Belki bugün artık içinin iyiden iyiye boşaltıldığı, en azından bir revizyona gitme ihtiyacı hissedildiği şu 'politik doğruculuk' kavramının aslında ikiyüzlülüklerimizi maskeleyen adına bir payanda mı teşkil ettiği gibi, derinlemesine düşündüğünüzde dillendirmesi hayli cesaret de isteyen bir soru soruyor aslında Polanski. Kapanış planı onun kafasındaki yanıtı enikonu verse de, filmin kuyruk jeneriğiyle birlikte herkesin yaşama ve olaylara bakış şeklini oturup yeniden gözden geçirebilmesi için bir fırsat sunuyor bu film.

Dört müthiş oyuncunun temponun gidişatına göre öyküde sırayla seslerini yükseltme şansı buldukları bu film, en çok da diyaloglarıyla lezzet

Hayatı da sanatı gibi suç ve ceza kavramlarıyla iç içe geçmiş Polanski, bu filmiyle önceki dönemine ait 'apartman üçlemesi'ne dördüncü bir kaçak kat çıkıyor aslında. Öbürlerine kıyasla sakil ama işlevsel bir çatı katı inşa ediyor.

Polanski ve Rıza bizi
ikiyüzlülüğümüzle
yüzleştirirken bunu
zekice yapıyorlar. İlaç
şirketlerinden giriyor,
Afrika'daki sefaletle
dair yazılan 'iyi niyetli'
kitaplardan çıkıyorlar.

kazanıyor. Örneğin kızının hamster'ını sokağa atan Michael'a ne kadar insanlık dışı bir harekette bulunduğunu sıklıkla ima eden Nancy'nin sonradan Penelope'ye, alkolün de etkisiyle, "Oğlumuzunun oğlunuzun suratını dağıtması harika olmuş. Senin o insan haklarıyla ben kıyımı silerim" diyecek kadar kontrolünü yitirmesi izleyiciye acı acı tebessüm ettiren bir an. Doğrusu, oyuncuların hepsi o kadar iyi ki, her izleyicinin favorisi bir diğeri olacaktır. Hatta belki de hangi karakterde hangi oyuncuyu en çok beğendiğiniz de sizin kişiliğinizle alakalıdır, kimbilir!

Polanski ve Rıza inceden inceye bizi ikiyüzlülüğümüzle yüzleştiriyor dedik ya, bunu gerçekten çok zekice yapıyorlar. Alan'ın üzerinden ilaç şirketlerinden giriyor, Penelope üzerinden Afrika'daki sefaletle dair yazılan 'iyi niyetli' kitaplardan çıkıyorlar. Hiç kuşku yok ki,

bunun zirve yaptığı an Nancy'nin Penelope'nin sanat kitaplarının üzerine kustuğu an. O kusmukların binlerce yıldır yeryüzünde medeniyet adına çırpınan insanoğlunun geldiği noktaya isabet ettiği elbette gözden kaçacak gibi değil.

Polanski'nin ustalığının nirengi noktası zor şeyleri çok basitmiş gibi göstermesidir. Rıza'nın oyununu öyle çok çomaklamadan oradan işine yarayacak malzemeyi eleğinden ustaca geçirmiş. Fakat bunu bu kadar kolayca da ancak onun yeteneğinde bir usta yapabilirdi.

Polanski'nin, insana dair umutsuzluğunu bu yaşında bir komediyle taçlandırması çok anlamlı.

Filmin açılış ve kapanış planları mükemmel ve tam Polanski'ye yaraşır hınzırlıkta.

Jodie Foster ile John C. Reilly'nin yan yana oldukları anlardaki kadraj sorununa 'esku usul' de olsa bir çözüm üretilebilmiş.

17. GEZİCİ FESTİVAL 2011 17th FESTIVAL ON WHEELS 2011

2-8 Aralık December **Ankara**

9-12 Aralık December **Sinop**

14-18 Aralık December **İzmir**

02-18 Aralık December

www.gezicifestival.org
[www.twitter.com/gezicifestival](https://twitter.com/gezicifestival)
[www.facebook.com/gezicifestival](https://facebook.com/gezicifestival)

**ANKARA
SİNEMA
DERNEĞİ**
ANKARA CINEMA ASSOCIATION

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

T. C. KÜLTÜR VE TURİZM BAKANLIĞI

BİSİKLETLİ ÇOCUK

BELÇİKA'DAN ÇIKIP AVRUPA'YI KASIP KAVURAN DARDENNE KARDEŞLERİN sinemasındaki 'basitlik'e hayran kalmamak mümkün değil. Belgesellerle başlayıp 1980'lerden bugüne kadar gelen kariyerlerinde, kışık filmleri olan 1996 yapımı "Söz"den (La Promesse) itibaren kendilerine özgü bir dil oluşturan ikili, Cannes'da onlara Jüri Büyük Ödülü getiren son filmleri "Bisikletli Çocuk"ta da 'basit' anlatım modellerinden taviz vermiyorlar.

Hikayenin merkezinde Cyril adında bir çocuk var, babası tarafından terk edilip çocuk yuvasında hayatını sürdüren. Ama o terk edildiğinin farkında değil (ya da öyle düşünmek istiyor), babasının onu 'geçici' olarak buraya bıraktığına inanıyor. Onu hafta sonları evine almayı kabul eden kuaför Samantha devreye girdiğindeyse Cyril için hayatın başka bir boyutu start alıyor. Başlarda Samantha'yı yuvadan kurtulmak için bir 'araç' olarak kullanan kahramanımız, babasının onun hakkındaki 'gerçek' düşüncesini öğrenene kadar geçen bu süreçte genç kadını epeyce zorluyor. Bizler de ikili arasındaki 'adı konulmamış' ilişkinin derinliğini anlamak için biraz daha beklemek gerektiğini öğreniyoruz bu dönemde...

Dardenne'ler, yazıp yönettikleri "Bisikletli Çocuk"ta bir 'büyüme' hikayesi anlatıyor gibi görünseler de, aslında Cyril'in büyümesinden ziyade onun 'farkına varması' üzerine bir şeyler söylemeye çalışıyorlar. Hayatın (ve babasının) ters köşeye yatırdığı bu çocuk, bildiği ama kabullenemediği gerçeğin kapısını çalmasını geciktirmek için elinden geleni yapıyor hikayede. Koca dünyada bir başına kalmak istemiyor, yalnızlıktan ölesiyse korkuyor, sarılabileceği tek insan olan babasına sıkı sıkıya tutunmaktan başka yapabileceği bir şey olmadığını düşünüyor. Ama karşısına Samantha çıktığında, hayatta sadece bir gerçek olmadığının farkına varıyor, tutunmaya çalıştığının aslında onu mahkum ettiğini görüyor.

Bu film, başta sözünü ettiğimiz 'basitlik'in içine öylesine derin bir insanlık durumu yerleştiriyor ki, tepkisiz kalmak mümkün değil. Dardenne'ler, bir 'masal' anlatır gibi inşa ettikleri yapıyı tümüyle

'gerçek' bir harçla tamamlıyorlar. Cyril'in babasıyla, Samantha'yla ya da 'sokak çocukları'yla olan ilişkilerindeki doz, onu hep 'tutunacak dal' arayan bir karakter olarak önümüze koyuyor. Hayatla bağını tam anlamıyla sağlayamamış olan kahramanımız, kendisine 'yol' gösterecek bir 'örnek' bulamamanın hırçınlığını yaşıyor, onu 'insan' yapacak bir 'rehber'in yokluğuyla hırpalıyor, hırpalanıyor. Yalnızlığı, terk edilmişliği, dışlanmışlığı öylesine derinden hissediyor ki, bu durumun onda yarattığı 'güvensizlik'i aşması kolay olmuyor. Samantha'nın müşfik kollarına kendini bırakmayı da kolayca kabullenemiyor, güvenemiyor, yarım yamalak kalıyor hamleleri.

'Bisiklet' ise Cyril için bir 'simge'ye dönüşüyor bu hikayede. Babasının başka birine sattığı (ama Cyril'in buna inanmadığı), Samantha'nınsa yeniden satın alıp ona verdiği, sokak çocukları onu çaldığında ortalığı darmadağın ettiği bisiklet, çocuk için 'sessiz bir arkadaş' gibi duruyor burada. Çevresinden ona yansıyan, kendisinin de çevresine hissettirdiği güvensizliği kıran yegane şey oluyor bisiklet. Ona sahip olduğu sürece ayakta kalabileceğini, kaybettiğindeyse yerle bir olacağını düşünüyor Cyril. Kendisine pek de 'adaletli' davranmayan hayattan kaçış için de kullanabileceğini sanıyor bisikleti. Finale doğru, Samantha'nın da başka bir bisikletle ona eşlik ettiği sahnedeysen şunu düşünüyoruz: Cyril, kalıp mücadele etse de, kaçmaya kalksa da kendisiyle birlikte hareket edecek bir 'insan' buluyor en nihayetinde, 'tutunacak dal'ına kavuşuyor...

Jean-Pierre ve Luc Dardenne, "Bisikletli Çocuk"la ruhumuza buram buram 'insan kokusu' üflüyorlar; Cyril ise François Truffaut'un "400 Darbe"sindeki (Les quatre cents coups) Antoine'ı hatırlatan isyanıyla bu kokunun peşine takılıyor, üzerindeki tozu toprağı silkeleyip bisikletine atlayarak yoluna devam ediyor, alkışlar eşliğinde.

Cyril'i canlandıran genç aktör Thomas Doret, karakterinin duygusunu harfiyen yansıtmada başarısı gösteriyor.

Cyril'in babasının onu terk etmesinin ardındaki motivasyon pek anlaşılabilir filmde.

ORIJİNAL ADI Le Gamin Au Vélo
YÖNETMENLER Jean-Pierre Dardenne, Luc Dardenne
OYUNCULAR Thomas Doret, Cécile De France, Jérémie Renier, Fabrizio Rongione, Egon Di Mateo
YAPIM 2011 Belçika-Fransa-İtalya
SÜRE 87 dk.
DAĞITIM M3 (Bir Film)

Jean-Pierre ve Luc Dardenne, bir 'masal' anlatır gibi inşa ettikleri yapıyı tümüyle 'gerçek' bir harçla tamamlıyorlar bu 'basit' filmde.

SHERLOCK HOLMES: GÖLGE OYUNLARI

TAMAM, İLK "SHERLOCK HOLMES" DA BİR BAŞYAPIT DEĞİLDİ SONUÇTA... ANCAK Sir Arthur Conan Doyle'un 19. yüzyılın son çeyreğinde yarattığı bu 'özel' dedektifi aynı zamanın içinde ama modern bir bakış açısıyla sunan film, sürprizli olay örgüsüyle, oyuncularını ve dinamizmiyle kaliteli bir seyirlik sunmuştu bize...

Sherlock Holmes'un en büyük özelliği zekasını silah olarak kullanabiliyor olmasıdır. Onu 'eşsiz bir kahraman' yapan özelliği budur. Analitik ve pratik zekası üst düzeydedir. Bazen küstahlaşmasına neden olan zekası onu sivri dilli bir adam yapar. Bir gün işine yarayabilecek her türlü bilgiyi zihninde sistematik bir şekilde saklamasını bilir. Holmes'un bu zeka üstünlüğünün elbette bir yan etkisi olacaktır. Bu yan etki Dr. Watson'ı sürekli şaşırtan bir şekilde 'duygusuzluk' olarak kendisini gösterir. Evet Sherlock Holmes beynini kalbinin önünde tutan bir dedektiftir. Kafasının fazla çalışmasını yavaşlatmak için başladığı morfin bir süre sonra onu bir 'bağımlı' haline getirmiştir. Çeşitli sportif faaliyetlerde yeteneklidir ve garip zevkleri vardır. Yardımcısı ve dostu Dr. Watson, maceralarında onun yanında olup kafası daha 'normal' çalışan akli selim bir adamdır ve 'duygu'yu temsil eder.

Şimdi böyle incelikli oluşturulmuş ve neredeyse gerçekten yaşadığına inanılacak kadar sevilmiş bir karakteri bugünün genç nesline sunmak tabii ki bazı değişiklikler yapmayı gerektiriyor. Ama en azından aynı Doyle'un romanlarındaki gibi zeki bir 'entrika'yı bu maceralarda aramak da adı "Sherlock Holmes" olan bir filmde asgari beklentimiz olmalıdır.

İlk filmde de Sherlock Holmes'u olağanüstü zekası ve çizgi dışı kişiliğiyle karşımıza çıkaran ekip, ikinci filmi izlediğimizde şu yorumu yapmamıza neden oldu doğrusu: Demek ki ellerini saçmalamamak için zor tutmuşlar...

"Sherlock Holmes: Gölge Oyunları" müthiş bir entrika içeriyormuşçasına tepelerde seyreden bir ego ve özgüvenle başlıyor hikayesine... İlk filmde bıraktığımız ana kahramanını fiyakalı bir şekilde bir bombalama eyleminin ortasına bırakıyor. Sherlock Holmes'un hikayedeki ilk hamlesi onun

kılık değiştirme takıntısı. Ama bu özellik Pembe Panter filmlerindeki Dedektif Clouseau'nun yaptığı gibi komik bir öge olarak sunuluyor film boyunca. Holmes'un Uzakdoğu dövüş sporunu da ustaca uyguluyor olması gereksiz bir Jackie Chan efekti katıyor filme... Bir süre sonra, bize müthiş gizemli ve bol sürprizli bir entrika sunacakmış gibi karman çorman bir şekilde başlatılan hikayenin alt tarafı Avrupa'da büyük bir savaş başlatıp silah satarak zengin olmak isteyen bir deli 'dâhi' profesörü engellemeye çalışmak olduğu anlaşılıyor. Bu mu yani Sherlock Holmes'u zorlayacak olan düşman?

Anlaşılan Guy Ritchie bu genç kuşağın yani "Alacakaranlık" (Twilight) gibi yüzeysel filmlere ilgi gösteren kitlenin 'hikaye'den çok, işin eğlencesine düşkün olmalarıyla ilgilenmiş. Filmini bir 'aşırılıklar gösterisi'ne dönüştürmüş. Düşünün, Holmes bile iki kere 'ölüyor' bu filmde!

İyi de altı boş olunca bu aşırılıklar biraz düzey arayan seyirciyi de itiyor. Mesela Holmes'un silahlı çatışmaya girip onca adam vurması, bıçaklaması; Dr. Watson'ın elinde makinalı tüfekle sağa sola ateş açması, Sherlock'un ağabeyi Mycroft'un nedensizce 'çıplak' dolaşabilecek kadar garip bir adam olması filan hep gereksiz, sadece eğlence olsun diye yapılmış ama yüz küsur yıl önce yaratılmış karakterlere ihanet eden manevralar... O zaman adını Sherlock Holmes koymaz, yeni bir dedektif yaratır, onu istediğin kadar atlatıp zıplatır, adına da başka bir şey dersin olur biter... Ama eğer bir Sherlock Holmes filmi yapıyorsan, zekasıyla entrikanın hakkından gelen bir kahramanı anlatmak durumundasın. Bir silahın ya da topun ateş alma mekanizmasını makro çekimlerle gözümüze sokmak marifet değil ki bu zamanda...

Nitekim BBC'nin 2010 yapımı "Sherlock" adlı dizisi, Sherlock Holmes karakterinin nasıl da günümüz Londra'sına eksiksiz bir şekilde uyarlanabileceğinin en doğru örneği...

Olanca gösterişçi tavrına rağmen ormandaki kaçış sahnesi yenilikçi bir aksiyon mantığı taşıyor...

'Ejderha Dövmeli Kız' Noomi Rapace, canlandırdığı 'renksiz' karakterinin içinde herhangi bir varlık göstermiyor...

ORIJİNAL ADI Sherlock Holmes:

A Game Of Shadows

YÖNETMEN Guy Ritchie

OYUNCULAR Robert Downey Jr,

Jude Law, Noomi Rapace,

Rachel McAdams, Jared Harris,

Stephen Fry, Kelly Reilly, Eddie Marsan

YAPIM 2011 ABD

SÜRE 129 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

İkinci Sherlock Holmes filminin sorununun asıl kaynağı, ilk filmin senaristlerinin elinden çıkmaması mı, yoksa "Daha yüzeysel ne yapabiliriz?" arayışı mı?

ACI TATLI TESADÜFLER

1 990'LARIN BAŞINDA "DANIELLE TEYZE" (TATIE DANIELLE) VE "ŞARKÜTERİ" (Delicatessen) gibi iki muazzam filmle sinema kariyerine başlayan Karin Viard, hüzünlü yüzünü hem dramda hem de komedide nasıl iyi bir oyunculuk malzemesine dönüştürebileceğini ispatlıyor "Acı Tatlı Tesadüfler" de... Çalıştığı fabrikanın borsa kurtları tarafından çöktürülmesi ve çalışan herkesin işten atılması üzerine önce intiharı deneyen, sonra ayağa kalkıp kızlarına bakabilmek için iş arayan France'ın 'acı tatlı' hikayesi bu... Greve giden işçilerle omuz omuza verip aç kalmak yerine Paris'e gidip çalışmayı seçen France, burada fabrikanın kapanmasına sebep olan borsacının evinde hizmetçiliğe başlıyor bilmeden... Bu gösterişli evde önce temizlikçilik yapan France, istemeden dadılığa da soyunuyor. Zira patronu Steve, tek başına küçük oğluna bakamayacağı için yüklü bir ücret mukabilinde France'dan bakıcılık yapmasını istiyor...

Karin Viard'ın dengeli oyunculuğuyla yukarılara taşıdığı hikaye, pek çok katmandan oluşuyor. Bir yanda fabrika kapandıktan sonra France'ın emekçi arkadaşlarına grevde destek verip direnmek yerine önce intiharı deneyip sonra Paris'e iş aramaya gidişi, eline para geçmeye başladığı zaman kızlarıyla birlikte alışveriş yapıp mutlu olmaları, böylelikle dertlerini çözmeleri gibi sağlam zemine basmayan bir tablo söz konusu... Hatta iş öyle bir noktaya varıyor ki, Julia Roberts'ın meşhur "Özel Bir Kadın" (Pretty Woman) filminin Fransız versiyonunu seyrediyor hissine kapılıyor. Bilhassa market alışverişi sırasında France'ın kızlarıyla birlikte "Pretty Woman" şarkısı eşliğinde dans etmeleri, öykünün ilerleyeceği yönü işaret ediyor. France, paraya para demeyen patronuyla birlikte 'süs' olarak yemek davetlerine katılıyor, taşra görgüsüzlüğüyle (sıcaklık ve samimiyet mi demeli yoksa) potlar kırıyor ve en sonunda onunla yatağa dahi giriyor. Yani zengin Richard Gere'in sokaktan bulduğu fahişe Julia Roberts'la o romantik komedide yaşadıkları aşkın neredeyse birebir kopyası...

Derken, işte tam da bu noktada film "Özel Bir Kadın"ın bütün şekerlemesini, sahte mutluluk

ambalajını yırtıp atıyor ve başka bir yöne doğru yol alıyor. Borsada milyon dolarlarla oynayan, insanlara böcek gibi bakan, kendi çocuğuyla bile ilgilenmeyi sevmeyen, kadınları ancak gecelik ilişkiler yaşayabileceği 'şey'ler olarak gören Steve, beraber oldukları gecenin sabahında bir arkadaşına hizmetçisini de 'götürdüğünü' iştahla anlatınca masal sona eriyor. Tam da o esnada fabrikanın kapanmasına sebep olan kişinin Steve olduğunu öğrenen France, hem kendi onurunu kurtaracak hem de işçi arkadaşlarını sevindirecek bir karşı atağa geçiyor. Bu manevra da filmi sosyal dokundurmalara olan bir romantik komedi formatından çıkarıp, sınıf bilincinin yeniden kazanılması, muktedirlerden omuz omuza hesap sorma ve direnme gibi 'çoktan unutulmuş' sulara doğru alıp götürüyor. Tabii France isminin de aslında kapitalizm karşısındaki Fransa'yı temsil ettiğini kestirmek güç değil. Ama Klapisch'in filminden yine de fazla bir şey beklememek gerektiğini, bunun naif bir duyarlılık olduğunu söyleyelim.

En son "Zor Hedef"te (À Bout Portant) izlediğimiz Gilles Lellouche, gözü rakamlardan başka şey görmeyen, yavaşak bir ağızla İngilizce konuşan borsacı Steve rolünde kendisinden nefret ettirmeyi başarıyor. Film, öte yandan bu yılın önemli yapıtlarından "Oyunun Sonu"nu (Margin Call) da akla getiriyor. Orada da işten çıkarılan insanlar ve ruhlarını kaybetmiş borsacılarla tanışmıştık. "Acı Tatlı Tesadüfler" se benzer bir durumu 'şirketin içinden' vermek yerine sokağa taşıyor ve işçilerin dünyasına sokuyor bizleri... 1996'da "Herkes Kendi Kedisini Arar" (Chacun Cherche Son Chat), 2002'de "İspanyol Pansiyonu" (L'Auberge Espagnole), 2008'deyse "Paris" ile hatırı sayılır bir hayran kitlesi edinen yönetmen Cédric Klapisch, eski 'bağımsız' havasını bir parça yitirmiş gibiyse de bu 'acı-tatlı' filmiyle geçer not almayı başarıyor son tahlilde...

Önceki filmlerinde de müziklere önem verdiğini bildiğimiz Klapisch, soundtrack'le yine ruhumuzu okşuyor.

Kadınlar konusunda France'ın Steve'e verdiği akıllar iyi de, keşke bu kötü adama karşı o akıllı France kendine saklasa diyor insan!

ORIJİNAL ADI Ma Part Du Gâteau
YÖNETMEN Cédric Klapisch
OYUNCULAR Karin Viard, Gilles Lellouche, Audrey Lamy, Jean-Pierre Martins, Raphaële Godin
YAPIM 2011 Fransa
SÜRE 109 dk.
DAĞITIM M3 (Kalinós)

"Özel Bir Kadın" (Pretty Woman), bir sosyal taşlama olsaydı nasıl olurdu sorusunun cevabı bu filmde... Sonuç fena sayılmaz...

MIKROFON

YARALI COĞRAFYALARDAN EĞLENCELİ HİKAYELER ÇIKMASI NE GÜZEL BİR TEZAT... İnsanın kendi acısına bakabilmesi, kendi yarasıyla eğleşebilmesi, bir yanı yaprak dökerken bir yanının bahar bahçe olduğunu gösterebilmesi... Yakın zamanda bizden de çıktı böyle bir hikaye; “Yangın Var”, birbirine uzak durmuş ruhların acılarını bal eylemede yakaladığı ortaklığı göstererek ‘bir çizik attı gönlümüze, kanattı’. Şimdi benzer bir iş, Mısır’dan geliyor: “Mikrofon”...

Büyük büyük laflar ediliyor; baskı rejimleri deniyor, diktatörlükler deniyor, demokratikleşme deniyor... Oysa insanların derdini anlamak için büyük meydanlara değil de sokağa şöyle bir bakırmak bile yetecek. “Mikrofon” da bunu yapıyor işte.

Yedi yıllık Amerika ikametinin sonunda memleketine dönen mühendis Halid, (ki bu hakikaten de bizzat kendisi) arkadaşının aracılığıyla sanat etkinliklerini finanse ve organize eden Ulusal Merkez’de çalışmaya başlamıştır. İskenderiye’ye yeni gözlerle bakmasıysa hem avantajı hem dezavantajıdır şimdi. Ulusal Merkez gibi bir yerden çıkacak işlerle Halid’in çıkmasını arzu ettiği işler arasındaki uçurumu tarife hacet yok herhalde. Ama sanat ve para ilişkisini sorgulamak isteyenlere nefis malzemeler verdiğini hatırlatmamak olmaz. Bu vesileyle bir hatırlatma daha; meseleye kafa yoranlar, Frances Stonor Saunders’in Parayı Verdi Düşüğü Çaldı kitabından da ziyadesiyle istifade edebilir.

Halid yeni(den) memleketine, yeni işine ve barışmayı ümit ettiği eski kız arkadaşının, kendini geride bırakıp Londra’ya gitmesine alışmaya çalışırken hayatına da peşi sıra yenilikler girmeye başlar. Merkezden destek almaya gelen gençler vesilesiyle hip hop müzisyenleriyle tanışır. Evin içinde sessiz sedasız dolanan babasının yanında kulaklığıyla bu müzikleri keşfe başlar. Keşfettiği yalnızca farklı bir müzik değil, genç kuşağın çığlığıdır elbette. Hip hop’çı gençleri, kaykaycı çocuklar, grafiticiler ve genç yönetmenler izler. Halid’in karşısındaki manzara da belirginleşir;

yerleşik kalıpların verdiğini reddedip kendi seslerini duyurmak isteyen genç bir kitle. Ki bu kitle önce bir yanıyla Halid’i de zorlar. Sanat etkinliklerinde mekan olarak kullanılmak istenen eski bir antrepoyu görmeye gittiğinde kendisini sorgusuz sualsiz filme çeken gençlerden hazzetmez. Ailelerine ait antrepoyu, grafiti çalışmaları için kullanmaktan vazgeçmemeye kararlı olan çocuklar, evinin ve işyerinin karşısındaki duvarlara yaptıkları işlerle Halid’i ayan beyan suçlamaktadır. Birer iletişim kazası olan bu engeller aşıldıktan sonraysa Halid’in planı işlemeye başlar; bütün bu müzisyenlerin seslerini duyurabileceği bir konser vermek!

Film yalnızca farklı seslerin duyulmasına yaslamamış sırtını. Bunca sosyal gerçek politik bir malzeme içinde daha ‘sanatsal’ kalabilecek ‘gerçek-kurgu’ meselesini de hikayeye başarıyla eklemiş. Bitirme ödevi olarak alternatif müzik yapanlar üzerine bir belgesel hazırlamaya çalışan öğrencilerin, belgesel ve kurgu sorgulamaları, asıl filmin genel biçiminde de yer buluyor kendine. Kamera, diyalogların arasındaki şarkılar eşliğinde sokakta dolaştığında aynı zamanda filmin, memleketini ve insanlarını nasıl sevdiğini de anlıyorsunuz. Bu da işin en dürüst yanı aslında; yoksa kendi kültürünü ve toplumunu tu kaka edip oryantalistçe davranmak çok daha bilindik ve kolay bir yöntem. Ancak yine de gençlerin, seslerini duyurma ve ciddiye alınma taleplerini dile getirişinde bir olmamışlık seziyor. Ümmü Gülsüm’ü reddetmek havalı değil hazin bir şeydir. (Afişte, yeraltındaki kökleri gösterilen mikrofon bu nedenle biraz aldatıcı) Özgün ve yeni adına ortaya çıkan gençlerin, inkar, ret ve isyan üzerinden ortaya koyduğu şey aslında bir taklide özenmekten fazlası da değil maalesef. Bu da baskılarla çocukluktan çıkıp büyüyememiş ve ergen halet-i ruhiyesine hapsolmuş toplumların kaderi...[1]

Bicimle içeriğin birbirini tam tamına desteklediği filmde, toplumsal ve kişisel öyküler de başarıyla iç içe geçiyor.

Caminin yanında sokak konseri verilmesine anlaşılır bir nedenle itiraz eden insanları, baskı rejimiyle bir göstermek insafsızca.

ORIJİNAL ADI Microphone
YÖNETMEN Ahmed Abdalla
OYUNCULAR Halid Ebul Naga, Menna Şalabi, Yusra El Lozi
YAPIM 2010 Mısır
SÜRE 120 dk.
DAĞITIM Tiglon (Bir Film)

Kamera, şarkılar eşliğinde sokakta dolaştığında, aynı zamanda filmin, memleketini ve insanlarını nasıl sevdiğini de anlıyoruz.

AŞK VE DEVRİM

YÖNETMEN F. Serkan Acar

OYUNCULAR Gün Koper, Deniz Denker,
Bedir Bedir, Ayberk Pekcan

YAPIM 2011 Türkiye

SÜRE 104 dk.

DAĞITIM Tiglon (Kuzey Film)

Sol bir örgütün
iç dünyasına bakan
düzeyli bir politik
sinema örneğiyle karşı
karşıyayız diyebiliriz.

SON ALTIN KOZA FİLM FESTİVALİ'NDE SEYİRCİYLE BULUŞTUĞUNDA YÜKSEK tezahüratla karşılanmasa da durgun göle atılan küçük taş misali sempati dalgaları yaratan "Aşk Ve Devrim", 1990'larda küçük bir sol örgütün iç dünyasına bakan, gerçekçi sulara yüzen bir film.

Senaryo, dönem ve yaşanmışlıklar açısından kimi yerlerde senkron problemleri taşıyor olsa da "Aşk Ve Devrim" in sonuçta iyi bir 'devrimci militan romantizmi' örneği olduğu söylenebilir.

1980 öncesinde hayli geniş biçimde "Biz devrimle nikahlı, ölümle nişanlıyız!", "Aşkla kaybedecek vakit yok!" ya da "Aşk devrimciliği öldürür" nobranlığıyla bastırılan o müthiş duygunun, yavaş yavaş "En iyi aşkı devrimciler yaşar ve yaşatır" söylemiyle buluşmaya başladığı bir dönemde geçen öykü, üniversite öğrencisi Kemal'e odaklanıyor.

Liderleri yurtdışında bulunan ve telefon talimatlarıyla yönetilen sol örgütün üniversiteli militanlarından biri olan Kemal, yoldaşı Leyla'ya abayı yakar, ancak vaziyeti anlamazlıktan gelen kızdın

önceleri fazla yüz bulamaz. Kantin kavgaları, grevci işçileri ziyaret, kavga dövüş ve illegalite derken ev arkadaşının ölümüyle sarsılan Kemal, gizlice Türkiye'ye dönen liderin polise teslim olmasıyla iyiden iyiye idealleri ve gerçekler arasında sıkışır kalır. Ancak ne olursa olsun aşkına ve devrime ihanet etmeyecektir.

Gün Koper, Deniz Denker gibi genç oyuncuların yanı sıra kadronun deneyimlilerinden Ayberk Pekcan'ın da çok iyi performans çıkardığı, pek hatırlayanı yoktur ama, pek çok açıdan bir zamanların mini televizyon dizisi "Hayatım Roman"ı çağrıştıran Serkan Acar'ın yönettiği "Aşk Ve Devrim", kimi açılardan cesur dokundurmalarla bulunan, benzer süreçler yaşamış her kuşaktan 'sol seyirci'nin kendisinden mutlaka bir şeyler bulacağı, düzeyli bir politik sinema çalışması. [1]

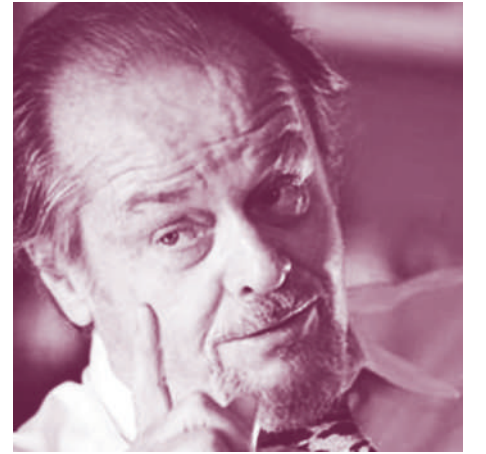
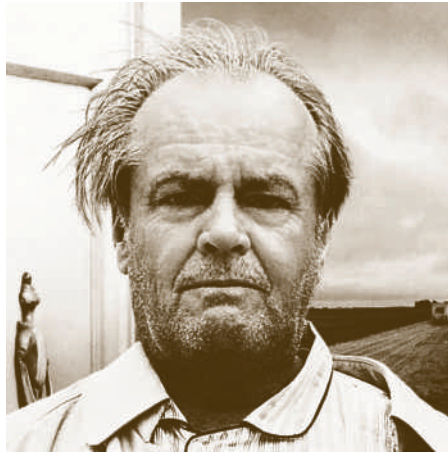
Örgüt liderinin ihanetine rağmen ayakta durmaya çalışan genç-yaşlı devrimci karakterler, büyük başarıyla çizilmiş.

Filmin temposu her nedense bazı yerlerde çok düşmüş gibi.

“Film çekmek insanın farklı yaşlarda kendi fotoğrafını çekmesi gibi bir şey. Hepsi farklı görünür, ama aslında hepsi aynıdır.”

Wong Kar-Wai

altyazı
AYLIK SINEMA DERGİSİ

“Sinemayla büyüyenlerin dergisi”
Her ay bayilerde

SÜMELA'NIN ŞİFRESİ: TEMEL

YÖNETMEN Adem Kılıç
OYUNCULAR Alper Kul, Aslıhan Güner,
 Ruhi Sarı, Salih Kalyon,
 Tarık Ünlüoğlu, Altan Erkekli
YAPIM 2011 Türkiye
SÜRE 90 dk.
DAĞITIM Pinema (Üçgen Yayınevi)

Karadeniz şivesi,
 bu ipe sapa gelmez
 sulu komediyi
 kurtarmaya yetmiyor
 ne yazık ki!

TV'DEKİ 'KARADENİZ ŞİVELİ' UYDURUK DİZİLERİN İŞ YAPTIĞINI GÖREN filmciler, sinemada da aynı formülün tıkr tıkr işleyeceğini zannediyor olmalı... Her ne kadar telaffuz ve gündelik konuşma ağız sinemada daha rahat ve doğru kullanılsa da, izlediğimiz curcunanın içeriği boş olunca sonuç fiyaskoya dönüşüyor.

Filmin merkezinde, fıkralardan ismine aşına olduğumuz Temel var. Ama fıkralarını okumak daha eğlenceli diyelim. Alper Kul'un oyunculuk anlamında başarıyla canlandığı Temel, tuhaf icatlar yapan, duygusal, iyi kalpli bir Karadeniz genci. Bir baltaya sap olamadığından babasının sürekli aşağıladığı Temel, öte yandan Trabzon'un en zengin ailelerinden Yücesoy'ların kızı Zuhal'e çocukluğundan beri aşık... Derken tesadüf eseri Sümela Manastırı'nda gizli bir hazine olduğunu öğreniyor ve arkadaşı Turgay'la buradaki şifreyi çözüp, zengin olmaya çalışıyorlar.

"Da Vinci Şifresi"nden (The Da Vinci Code) esinlenip, olayı tam Türk işi bir şaklabanlık komedisine çeviren film, Karadeniz şivesiyle küfürlü

konuşmaları harmanlayarak, kolay yoldan güldüreceğini zannediyor. Turgay rolündeki Ruhi Sarı ile Altan Erkekli, her zamanki iyi oyunculuklarını gösterme şansı bile bulamıyorlar. Onun yerine, diğer oyunculara ayak uydurup abartılı mimik ve jestlerle bu sulu zırtlak komedide 'vaziyeti idare' ediyorlar. Şifre hikayesi de ayrı bir manasızlık gösterisi...

1980'lerin video filmlerindeki gibi tuhaf kılık değiştirmelerle, hiçbir zeka pırıltısı göstermeyen çözümlerle, derme çatma bir 'piyasa filmi' çıkıyor ortaya. Bir de tabii Karadeniz gencinin hayattaki en büyük derdinin para kazanmak, evlenmek vs. gibi gösterilmesi, sınıflar arasındaki çatışmanın naif çözümlerle ve ancak şifre çözüp hazine bularak aşılabilirliğini söylemesi, filmdeki yegane komik şey sayılabilir. [2]

"Amerikalılar Karadeniz'de 2" ve "Off Karadeniz" felaketlerinden sonra bu film o kadar da kötü durmuyor sanki.

Karadeniz (ve daha pek çok şey) üzerine daha güzel bir komedi görmek isterseniz, vizyondaki "Yangın Var" iyi bir alternatif.

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

ALVIN VE SİNCAPLAR 3: EĞLENCE ADASI

ORJİNAL ADI Alvin And

The Chipmunks: Chip-Wrecked

YÖNETMEN Mike Mitchell

OYUNCULAR Jason Lee,

David Cross, Jenny Slate

YAPIM 2011 ABD

SÜRE 87 dk.

DAĞITIM Tiglon

Çocuklar, filmde
pop star olmak ve
ikoncanlığa soyunmak
gibi hususlarda
hisseler devşirebilir.

GÜÇLÜ BİR TEKNİĞİNİZ VE SENELERDİR DÜNYAYA PAZARLADIĞINIZ BİR HAYAT almanız, e biraz da utanmazlığınız varsa, sadece suya tirit şeyleri 'film' diye satabilirsiniz; adınız da Hollywood olur.

Eskiye 90'ları kırıp kırıp yıldız yapmanın son halkası olan "Alvin Ve Sincaplar 3", sözüm ona çocuklar için yapılmış bir eğlence filmi. Tamam; diyelim ki biz olmamış yetişkinleriz ama meşhur ifadeyle 'içimizdeki çocuk' ve hiç olmazsa mebzul miktarda eğlence anlayışına da sahibiz. Üstelik filmi ısrarla kendi gözlerimle değil de altı yaşındaki yeğenimin gözleriyle izlemeye çalıştım. Fakat yine de eğlendirici bir şey bulamadım itiraf etmek gerekirse.

Animasyon sincaplarımız Alvin, Simon, Theodor ve beraberlerindeki üç kız arkadaşları, yetişkin dostları Dave'le bir deniz seyahatinde bu defa. Fakat Alvin'in yaramazlıkları sonucu kendilerini önce ıssız bir adada, sonra da ıssız adada senelerdir tek başına, fakat gayet iyi bir dış görünümle yaşayan çatlak bir kadının yanında buluyorlar. Onların peşinden adaya gelen Dave'in yanında da yine korkulu rüyaları olan hirs

küpü lan var.

Filme kışadan hisse olarak 'büyüme' ve 'sorumluluk sahibi olmak' gibi bir motif eklenmek istenmiş. Dave ile Alvin arasında patlayan bu kriz anlarında orta yolu bulmaya çalışan akıllı sincabımız Theodor'un bir kaza sonucu kişiliği değişip çoşunca Alvin, sorumluluk almayı ve sınırsız eğlence anlayışını idare etmeyi öğreniyor diyelim. Ama bu da o kadar sakil bir biçimde veriliyor ki çocukların buradan bir hisse devşirebilmesi çok da mümkün görünmüyor.

Öte yandan çocuklar pekala pop star olmak, ikoncanlığa soyunmak, her fırsatta dans etmek gibi hususlarda hisse devşirebilir filmde. Asıl itirazımız her Allahın günü başka bir harfle simgelenen bugünün kuşağını, idrak yoksunu yerine koyan bir hikayenin sırf cıcaflı renkli bir ambalajla yutturulmaya çalışılmasına. [1]

Animasyon sincaplarımızın dans sonrası nefes nefese kalışındaki detaylar bile teknik olarak harika.

Hem seslendirme hem de dili, hedef kitle olan çocukların takibine çok elverişli değil.

ACIMASIZ TANRI

MİKROFON

SHERLOCK HOLMES: GÖLGE OYUNLARI

SÜMELA'NIN ŞİFRESİ: TEMEL

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
ACI TATLI TESADÜFLER		★★★		★★★		
ACIMASIZ TANRI				★★★★		★★★★
ALVIN VE SİNCAPLAR 3: EĞLENCE ADASI						
AŞK VE DEVRİM		★★	★★★★		★★	
BİSİKLETLİ ÇOCUK		★★★★		★★★★	★★★★	★★★
MİKROFON					★★★	
SHERLOCK HOLMES: GÖLGE OYUNLARI	★★			★★	★★	
SÜMELA'NIN ŞİFRESİ: TEMEL		★		★		
AŞKIN FORMÜLÜ YOK						★★★
AY BÜYÜRKEN UYUYAMAM		★		★	★	
CELAL TAN VE AİLESİNİN AŞIRI ACIKLI HİKAYESİ		★★★	★	★★★★	★★	★
DEDEMİN İNSANLARI		★★★★	★★★	★★★★		★★★
ENTELKÖY EFEKÖY'E KARŞI		★★★				★★
HAYAT AĞACI	☆☆☆☆☆		★★★	★★★★		☆☆☆☆☆
HUGO	☆☆☆☆☆	☆☆☆☆☆		★★★★	☆☆☆☆☆	★★★★
İNTİKAMIN BEDELİ				★	★★	★★
İZ			★★		★★	★★★
JANE EYRE		★★★★		★★★	★★★	
KAZANMA SANATI	★★★★			★★★	★★★	★★★
MAHZEN		★★★				
MAVİ PANSİYON						★★
TEHLİKELİ İLİŞKİ		★★★★		★★★	★★★	
YANGIN VAR		★★★		★★	★★	
ZİRVEYE GİDEN YOL	★★★	★★★		★★★★	★★★	★★★
GRIDLOCK'D	★★	★★★	★★★	★★★★	★★★	

MARAŞ KATLIAMINI 'TETİKLEYEN' FİLM

1978'de Kahramanmaraş'ta solcu-Alevi yurttaşlarımıza yönelik olarak gerçekleşen katliamın fitili, 19 Aralık'ta Çiçek Sineması'nın bombalanmasıyla ateşlenmişti. Sinemada gösterilmekte olan film "Güneş Ne Zaman Doğacak"tı...

TAM 33 YIL ÖNCE, 19 ARALIK 1978'DE KAHRAMANMARAŞ'TA ÇİÇEK SINEMASI BOMBALANMIŞ, TÜRKİYE'Yİ 12 EYLÜL'E GÖTÜREN süreçte kanlı bir provokasyonun fitili ateşlenmişti. Birkaç gün önce TİKP-Aydınlık sempatisini iki öğretmen öldürmüştü, cenaze töreninde olaylar yaşanmış, Maraş tam anlamıyla barut fıçısı haline gelmişti. Milliyetçi-ülkücü bir filmin gösterilmekte olduğu sinemanın komünistler tarafından bombalandığı söylentileriyle durum çığrından çıkarılmış, tarihimize 'Maraş katliamı' olarak geçen, güvenlik güçlerinin beş gün boyunca tamamen seyirci kaldığı olaylar sonucu büyük çoğunluğu solcu ve Alevi, resmi sayıya göre 110, iddialara göre 3 bine yakın yurttaşımız katledilmişti. Amerikancı kontrgerilla, 1 Mayıs 1977'nin ardından bir büyük tertibi daha başarıyla tezgahlamıştı o günlerde. İlginçtir, bugün sözde 'Ergenekon' ve sözde 'darbe planları' yargılanıyor, Dersim 1938 tartışılıyor ama Maraş ve 1 Mayıs 1977 katliamları için tek söz bile söylenmiyor. Tıpkı Çorum ve Sivas katliamlarında olduğu gibi...

O gün Çiçek Sineması'nda gösterilen filmin adı, "Güneş Ne Zaman Doğacak"tı. Başrollerinde Cüneyt Arkin ve Oya Aydoğan, yardımcı rollerde Baki Tamer ve Turgut Özatay gibi isimlerin bulunduğu filmin yönetmeni de Mehmet Kılıç'tı. "Güneş Ne Zaman Doğacak", 1952 Kayseri doğumlu, orta öğrenimini İmam Hatip Okulu ve Pertevniyal Lisesi'nde tamamlayan, sonrasında DGSA'da grafik eğitimi alan Mehmet Kılıç'ın ilk ve tek filmi oldu.

Elbette ki yönetmeni, yapımcısı ve oyuncularından bağımsız olarak, tarihimizde son derece uğursuz bir yer edinmiş olan "Güneş Ne Zaman Doğacak" filmiyle ilgili pek yazı bulamazsınız kaynaklarda. Sanki hiçbir sinema yazarı tarafından seyretilmemiştir, muhtemelen de öyledir. Merak edip filmi seyretilmiş birisi olarak biraz anlatayım...

Günümüz yönetmenlerinden İsmail Güneş'in reji asistanlarından biri olduğu "Güneş Ne Zaman Doğacak", en genel hatlarıyla 'Esir Türkler' edebiyatı yapan, katıksız bir anti-komünist sinema örneği. 38 yaşında bir öğretmen olan, genellikle Kafkas halk dansları kostümüyle dolaşan Yavuz Mehmetol (Cüneyt Arkin), SSCB olduğu anlaşılan bir ülkede, yıkık minareye çıkıp ezan okuduğu için tutuklanır, işkence görür, akıl hastanesine kapatılır. Komünist işkenceciler, "Bizi boşuna din, Allah, ahlak masallarıyla uyutmaya çalışma. Yoksa sen de baban gibi esir kampında çürürsün" der. Allahsızlığı Yayma Kürsüsü Başkanı bir kadın da bu arada gayrimeşru çocukların sayısını artırmak için okullarda nasıl seks yapılacağını öğretmektedir. Alpgiray Nuriyev (Baki Tamer) ise 52 yaşında gizli istihbarat teşkilatında subay olan bir komünisttir ama gerçekte komünistlerden nefret eden bir Türkçü-Ülkücüdür. Yavuz'u kaçırmak ve birlikte Türkiye'ye iltica ederler. Türkiye onlar için kurtarılmış topraktır... İstanbul'da kaldıkları otelin penceresinden dışarıdaki insanlara bakan Alpgiray, "Ne güzel... Herkes ahlaklı, rüşvet, yiyicilik yok" der ama kısa süre sonra Türkiye'de de vaziyetin pek parlak olmadığını anlar. Çöpten ekmeğe toplayan insanlar olduğu gibi, sağ-sol kavgası da vardır. Peşlerindeki acımasız Sovyet ajanından kurtulmak isteyen Yavuz ve Alpgiray, tesadüfen girdikleri düğün salonunda memleketlileri bir adamla (Turgut Özatay) ve kızı Cemile'yle (Oya Aydoğan) tanışır ve evlerinde saklanmaya başlarlar. Cemile, iyi Kafkas dansı yapar ama aslında yozlaşmış bir Batı hayranıdır. Odasının duvarlarında popçu resimleri

vardır ve 'Angola'ya özgürlük' gibi sloganlar yazılmıştır. Cemile ile Yavuz bol bol tartışırlar, bir ara Cemile elindeki kalemi sinirle kırıp, "Özüme güvenelim" diyen Yavuz'a "İyi ama dış yardımsız yaşayamayız ki" falan diye bağırırsa da sonunda yola gelir, odasındaki poster ve sloganlar değişir.

"Güzel Türkistan sana ne oldu / Sebep vakitsiz güllerin soldu / Çemenler berbat, kuşlar hem feryat /

Hepsi de mahzun olmaz mı dilşat" türküsünü çok sık dinlediğimiz "Güneş Ne Zaman Doğacak"ın, senaryo, yönetim ve oyunculuk açısından çok çok kötü şoven bir film olduğunu söylememe gerek var mı bilmiyorum. Oya Aydoğan'ın oyunculuğu, eksi 10 seviyelerinde! Ve ayrıca öyle tuhaf sahneler var ki anlatmakla bitmez. Birisi şöyle, gerisini tahmin edin: Yavuz ve Alpgiray, İstanbul sokaklarında dolaşırken, birinin göğsünde kızıl yıldız olan, biri kung-fu kıyafetleri giymiş Çinliye benzeyen, diğeri de kovboy şapkalı üç tip görürler. Rusya, Çin ve ABD'yi simgeleyen bu üç tip, yerlerde sürünerek dilencilik yapan Türk genciyle dalga geçerler, döverler, kakhaha atarlar. Bizim kahramanlar da onları döverek çocuğu kurtarır, karnını doyurur ve Ülkü Eczanesi'ne götürerek yaralarını sarar!

Cüneyt Arkin için "Tehdit aldığı için oynamak zorunda kaldı" gibisinden iddiaların da dile getirildiği "Güneş Ne Zaman Doğacak"ın gösterildiği Çiçek Sineması'na bomba atan kişinin yıllar sonra BBP'den milletvekili seçilip parlamentoya giren ülkücü Ökkeş Şendiller olduğunu da belirtmeden geçmeyeyim.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

KAYIP OTOBAN

'Kılçıklı' bir dünya yaratıp onu sinemaseverin ayakları altına sermek, ardından da hızla çekip düşmesini seyretmek, David Lynch'in zorlayıcı karakterinin uzantısıdır. Hemen her filminde bu yola başvuran ve ters köşeye yatırmayı seven Lynch, "Kayıp Otoban" da bunun âlâsını sergiler.

DAVID LYNCH SİNEMASININ BİLİNÇALTINDA YUVALANAN VE ORADAN İZLEYİCİYE ZORLU BİR SEYİR SÜRECİ SUNAN YAPISININ

en temel direklerinden biridir "Kayıp Otoban" (Lost Highway, 1997). Görünenle yaşananın farkı üzerinde gezinen bu 'mikser' tadındaki film, bir yandan psikanalitik bir hüviyetle yolculuğuna anlam katarken, öte yandan da polisiye bir entrikanın kuyruğuna takılır.

Hipnotize edici bir yol görüntüsüyle (ve David Bowie'nin "I'm Deranged" şarkısıyla) açılan film, sonraki dakikalarda başımıza gelecekler hakkında da bir ipucu verir... Önce 'sıkıcı' bir çiftle tanışırız: Fred ve Renee Madison. Bill Pullman ve Patricia Arquette'in uyuşuk adımlarla canlandırdıkları bu iki karakter, kapılarına bırakılan videokasetler aracılığıyla gergin bir atmosfere çekilir. Tenor saksofon üstadı Fred'in seksi karısı Renee'yi öldürmesine kadar uzanan bir sürecin ardından ölüme mahkum edilen adam, hücresinde yaşadığı baş ağrısı nöbetlerinden biri sırasında genç otomobil tamircisi Pete Dayton'a dönüşür! Balthazar Getty'nin bedeninde kimliklenen bu karakterse, yine Arquette'in canlandırdığı Alice Wakefield adlı bir afetin tuzağına düşüp ölümcül bir entrikaya dahil olur. Birbirinden bağımsız görünen bu iki hikayenin keşiştiği noktaysa bir 'yapboz'un parçalarını birleştirmeye yönlendirir bizleri...

"Kayıp Otoban"ın ana hatlarıyla anlatmaya çalıştığımız öyküsü, tahmin edebileceğiniz gibi 'yorucu' bir beyin jimnastiğine ihtiyaç duyar. İlk öyküden devrolan kimi ipuçlarını ikinci öykünün nüvesine sızdıran Lynch, böylece parçaları birleştirmekte zorlanan seyircilere az da olsa yardımcı olur. Ancak temel çıkış noktasını 'kabus' ve 'gerçek' kavramlarının iç

içeliğinden alan bu öykü, bilinçaltı oyunlarının insanı 'kaybolmaya' iten yapısından beslenirken, alabildiğine 'geçirgen' bir ruh halinin yansımasına dönüşür. Hayatla ve onun oyunları ile başa çıkamayan bir karakterin 'fantezi' yaratma isteğinin uzantısı gibi duran ve gerçekliği 'sorgulanabilir' olan bir entrikayla 'kaybettirir' film. Gerçeklik duygusuna tutunmamızın mümkün olmadığını baştan hissettiren yönetmen, özellikle sonraki filmi "Mulholland Çıkmazı"nda (Mulholland Dr.) doruğa taşıyacağı bu özelliğini "Kayıp Otoban" da da üstüne basa basa vurgular.

Fred Madison karakterinin filmin başlarında video kamerayı neden sevmediğini açıkladığı sahnede söylediği "Hatırladıklarımın yaşandığı gibi olması gerekmez." cümlesi, "Kayıp Otoban"ın anahtar kelimesi gibi durur. Bu cümleyi cebinize koyduktan sonra öyküyü takip ettiğinizde, gördüğünüz her şeyin bir 'yanılsama' olabileceğini düşünürsünüz, ki 'mantıklı' açıklama yapma endişesini de böylece bertaraf etmiş olursunuz. 'Hayal ürünü' denen şeyin gerçekle illa bir noktada keşişebileceği duygusu, filmin katmanları arasına serpilen 'kuşku tohumları'nı da bir çizgiye yerleştirir, giderek Fred Madison'ın beynini kemiren soru işaretlerini sağlam bir zemine oturtur. Karısının kendisini aldattığına dair soruları 'sessiz bir öfke'yle kamufle eden Fred, kendisine şizofreni teşhisi konabilecek eylem planıyla bir 'arkadaş' edinir, ölümcül bir arkadaş, hatta 'ölüm'ün ta kendisi. Bu açıklama, belki de işin 'kolaycı' tarafına meyletmek gibi görünebilir, ama sayısız açıklamada içinde en 'verimli' görünenidir de.

Aslında tüm bu açıklamaya çalışma denemelerinin arkasında mükemmel bir 'kara film' atmosferi gizlidir "Kayıp Otoban"da.

Ölümcül entrikanın karakterlere yüklediği 'arıza duygusu', bir an bile seyreilmeyen 'kuşku' ögesi, karanlığın hakim olduğu görsel doku, Angelo Badalamenti imzalı 'süzgeç' tadında bir müzik çalışması, bu müziğe eklenenen ve kulağı doldurdıkları sahnelere yapışan enfes şarkılar, karakterlerin 'tehlike'ye açık pozisyonları, seyirciye açık kapı bırakan polisiye olay örgüsü ve 'sürpriz' unsurunun her daim karşımıza çıkabileceği endişesiyle hayat bulan bu müthiş kara film, David Lynch'in önceki filmlerinden aşına olduğumuz 'gerçeküstü' imgelerle de buluşunca, ortaya kaçınılmaz biçimde 'çözme iştahı' veren bir matematik problemi çıkar. Çözülüp çözilememesi ise sorun değildir...

Aynı görüntü (yol), aynı şarkı (David Bowie'den "I'm Deranged") ve aynı cümleyle ("Dick Laurent öldü.") başlayıp biten "Kayıp Otoban", bize bir 'kısırdöngü'nün içine atılmış olduğumuz hissiyatını verir. Daha önce "Vahşi Duygular" da (Wild At Heart) da birlikte çalıştığı Barry Gifford'la yazdığı senaryonun 'kara delikler'ini iyice ölçüp biçen ve ona göre kılıf diken David Lynch, başlama noktasıyla bitiş noktasının aynılığından bir 'sonuç' çıkarmamıza da vesile olur. İki saati aşkın bir süre boyunca izlediğimiz şeylerin aslında 'yaşanmamış' olabileceğine işaret eder, 'geçmeyen zaman içinde olup bitenler'in anlık bir 'ışık patlaması'ndan öte olamayacağını söyler yönetmen belki de. 'Dolap beygiri' gibi gözümüz kapalı takip ettiğimiz yolun hiçbir yere varmaması kısmi bir düş kırıklığı yaratsa da, Lynch'in oyunlarına alet olmanın çekiciliği çabucak yerle bir eder bu düş kırıklığını. Hele ki Gifford-Lynch ikilisinin bu oyun sırasında ne kadar eğlendiklerini düşününce, 'yapboz'un bir parçası olmak fazlasıyla keyif verir bizlere. ▣

EMEK İLE İLGİLİ BİLMEDİĞİMİZ NE KADAR ÇOK GERÇEK VARMIŞ!

Emek Sineması'nın yıkım girişimleri 20 yıllık bir serüven. Bu serüvende kamuoyunun bilmediği o kadar çok olay var ki... Özellikle son 10 yıldır kapalı kapılar arkasında Emek'i yıkmak için ne kadar çok insan çaba sarf etmiş akıl alır gibi değil!

BU YAZI, KAMUYA AİT BİR YAPININ, MENŞEİ BELLİ OLMAYAN BİR SERMAYE GRUBUNA, SİNSİCE PEŞKEŞ çekme; yani devletin, 'korunması gerekli kültür varlığı' olduğu yürürlükte olan kanunlar ve kurul kararlarıyla tescil edilmiş Emek Sineması'nın, yıkılıp yerine AVM yapma girişiminin öyküsüdür... Yazıda bu sinsî girişimin aktörleri olarak bakan, belediye başkanı gibi kamu adına yetki kullanma görevi için bizlerden oy talep eden kimi seçilmişlerin, mimarların, akademisyenlerin, hukukçuların, üniversitelerin ismine rastlayacaksınız. Onları böylesi bir karanlık girişime iten motivasyonun ne olduğuyla ilgili hiçbir fikrimiz yok. Ama biliyoruz ki 'memleketin dahilinde, iktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunabilirler.' Malum Emek Sineması yıkmak isteniyor ve bu yıkım için de türlü kılıflar uyduruluyor. Kültür ve Turizm Bakanı Ertuğrul Günay, Beyoğlu Belediye Başkanı Ahmet Misbah Demircan, "Yıkım yok restorasyon var" diyerek kamuoyunun zekasını hafife alan açıklamalar yapıyor. Ama iki yıldır ortaya çıkıp da uzun uzadıya bütün süreci, büyük bir dürüstlük ve şeffaflık içerisinde anlatamıyorlar. Çünkü gerçek bambaşka ve güneş de asla balçıkla sıvanamıyor. Biz de kamuoyundan saklanan bu gerçeğin peşine düşüyoruz. Bilindiği üzere Emek Sineması, Sosyal Güvenlik Kurumu'na (SGK) yani

kamuya ait. Emek Sineması'nın da içinde bulunduğu Cercle D'Orient Kompleksi, 1976'da Gayrimenkul Eski Eserler ve Anıtlar Yüksek Kurulu'nun kararı ile korunması gereken kültür varlığı olarak tescil ediliyor. 1991'de İstanbul 1. No'lu Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kurulu da bu Cercle D'Orient Kompleksi ve Emek Sineması'na, ancak iç ve dış görünümünü bozmamak kaydıyla müdahale edilebileceğini hükme bağlıyor. Yine aynı kurul, 1993'te Cercle D'Orient Kompleksi'ni de kapsayan bölgeyi Kentsel Sit Alanı ilan ediyor. Böylece Emek ve Cercle D'Orient Kompleksi tam teşekküllü bir şekilde korumaya alınıyor. Ama 1993'te, bu korumaya rağmen ilginç bir girişim söz konusu. O yıllardaki adıyla Emekli Sandığı olan Cercle D'Orient Kompleksi'nin ve Emek Sineması'nın mülk sahibi kurum, var olan kiracılarıyla yeni sözleşme imzalamak yerine bir ihaleye çıkarak 'yap işlet devret' modeliyle kompleksi 25 yıllığına Kamer İnşaat'a kiralyor.

EMEKLİ SANDIĞI VE KAMER İNŞAAT ARASINDA TUHAF BİR KİRA SÖZLEŞMESİ İMZALANIYOR. SÖZLEŞMEYE GÖRE KAMER İnşaat, bu alanda 113 milyar TL'lik (şimdiki değerle 113 bin TL'ye) bir restorasyon yapacak ve bu alana 3 katlı otoparkı olan bir AVM inşa edecek. Karşılığında da Emekli Sandığı'na ayda 330 milyon TL (330 TL) kira verecek. Dönemin Maliye Bakanı İsmet

Atilla, 'Cerce D'Orient Kompleksi'nin daha iyi bir görünüme kavuşması ve Emekli Sandığı için rantabl bir tesis haline getirilmesi için' böyle bir yöntem seçildiğini söylüyor. Kamer İnşaat'ın sahibi Veysel Tosun ise, gerçek niyetini de ele veren ve bize de çok tanıdık gelen bir açıklama yapıyor o yıllarda : "Bu proje bittiğinde herkes bize teşekkür edecek. Beyoğlu'nun çehresini değiştireceğiz. Tabi ki bu projeden para kazanacağız. Kimse babasının hayrına böyle bir işe kalkışmaz." Şimdiki gibi bir hukuk mücadelesi başlıyor, kamuoyu tepkisi gün be gün artıyor. O dönemin milletvekillerinden Bülent Akarcalı da Maliye Bakanlığı'na konuyla ilgili bir soru önergesi veriyor. Akarcalı aldığı cevap karşında şaşırıyor: Bu ihalenin peşkeş çekme olduğuna vurgu yaparak "Bu ihaleyi böylesi avantajlı bir şekilde vermenin sorumluluğunu yüklenenler, o kadar büyük bir nema elde etmiş olmalı ki, sorumluluğu taşıma riskini almışlar" diyor. Kamer İnşaat'ın otoparklı restorasyon projesi, pek tabii koruma kurullarından onay almıyor. Hatta 1999'da İstanbul 2. İdare Mahkemesi, projeyi 'kamu yararı ve koruma ilkelerine uygun görülmediği' için iptal ediyor. Böylece Emek ilk yıkım tehlikesini atlattıyor. Emek'in kurtulduğu düşünülerek, kamuoyu ve 'Emekseverler' rahat bir nefes alıp, sinemada film izlemeye devam ederken, Emek'in yıkılabilmesi ve Cercle D'Orient

ESRAR PERDESİ

(TORN CURTAIN, 1966)

Sinemanın müdürü, herkesin Hikmet Abi'si Hikmet Dikmen de Emek'in simgeleri arasında.

Sokağıyla, kapısıyla, fuayesiyle ve elbette salonuyla 'sinemanın mabedi' Emek.

İstanbul Film Festivali dahil, nice özel gecenin vazgeçilmez mekanı Emek...

Kompleksi'nin bir AVM'ye dönüştürülmesi için yasal bütün düzenlemeler gizliden gizliye yapılıyor. 2005'te Ak Parti hükümeti, bu tür tarihi ve kültürel alanların ve yapıların dokunulmazlığını yok edecek, 5366 sayılı Yıpranan Tarihi ve Kültürel Taşınmaz Varlıkların Yenilenerek Korunması ve Yaşatılması adlı bir kanun çıkarıyor. 2006'da ise Ak Parti hükümetinin Bakanlar Kurulu Cercle D'Orient Kompleksi'nin de yer aldığı Beyoğlu ve çevresini Yenileme Alanı ilan ediyor. Bu aynı alanın Kentsel Sit Alanı kararının iptali anlamına geliyor. Böylece Emek Sinema gibi korumalı bina ve bölgeler 'yenilenerek koruma' bahanesi altında inşaat alanları haline getiriliyor. 2009'da ise Emek ve Cercle D'Orient Kompleksi'nin kaderiyle ilgili kamuoyundan gizli alınan kararlar yoğunlaşıyor. Mülk sahibi Sosyal Güvenlik Kurumu, içeriği bilinmeyen bir sözleşme ile yeniden Kemer İnşaat'a Cercle D'Orient Kompleksi'ni kir alıyor. Hatta Kültür ve Turizm Bakanlığı'na onay için başvuruyor. "Emek'in yıkılması söz konusu değil" diyor Kültür Bakanı Ertuğrul Günay'ın oluru ile onay veriliyor. Kemer İnşaat da bu alanda kurulacak AVM için yeniden çalışmaya başlıyor. Kapalı kapılar ardında yaşanan bir başka gelişme ise Beyoğlu Belediyesi'nin hazırladığı Emek Sineması'nın yıkımını öngören Yeşilçam Sokak Sürdürülebilir Kentsel Gelişim ve Yenileme Projesi. Proje ortakları kimler dersiniz? Sosyal Güvenlik Kurumu, Kültür ve Turizm Bakanlığı, Beyoğlu Belediyesi, İstanbul Büyükşehir Belediyesi, İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti Ajansı. Bu proje 10 Ekim 2009'da Kültür ve Turizm Bakanlığı İstanbul Yenileme Alanları Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kurulu tarafından prensipte onaylanıyor. Burada bir detay, dördü mimar sekiz kişilik kurula ilk proje geldiğinde kurul üyeleri önce 'olmaz böyle saçma şey' dese de sonra nedense fikir değiştirip projeye onay veriyor.

SONRASINDA İSE AŞAĞIDA KAMUOYUNUN DA BİLDİĞİ SÜREÇ YAŞANIYOR. KRONOLOJİK SIRAYLA VERİYORUZ.

24 Ekim 2009: Mars Entertainment Group CEO'su Muzaffer Yıldırım Emek'in işletmesine talip olduklarını açıkladı. İşletmeyi devraldıklarında sinemanın şartlarını iyileştirmek üzere restorasyon çalışmaları yapacaklarını, Emek'i Emek yapan özelliklere dokunmayacaklarını

Şimdiki AVM sinemalarında gerçekleşmesi mümkün olmayan törenler, Emek'le birlikte hafızamıza kaydoldu.

söyledi.

26 Ekim 2009: Emek Sineması filmekimi'nden sonra restore edileceği söylenerek kapatıldı.

25 Aralık 2009: Mimarlar Odası'nda Mücella Yapıcı, Emek Sineması'nın yıkılıp birebir kopyasının, yapılacak AVM'nin üst katına inşa edileceğini, bunun Süleymaniye Camii'ni yıkıp yeniden inşa etmekle eşdeğer olduğunu açıkladı.

29 Aralık 2009: Emek Sineması'nın yıkılacağı duyumları üzerine Atilla Dorsay, Kültür ve Turizm Bakanı Ertuğrul Günay'la konuştuğunu ve Günay'ın kendisine güvence verip 'Emek Sineması'na asla dokunulmayacak ve bu salon, nisan ayındaki festivale (İstanbul Film Festivali) yetişecek' dediğini yazdı.

8 Mart 2010: İstanbul Teknik Üniversitesi, kimsenin bilemediği bir teknik rapor hazırlıyor. Ne hikmetse bu raporu, Emek'i yıkmak isteyenler görüyor. Ve Emek zaten yıkılıyor gibi safsatalara delil yapıyor.

9 Mart 2010: İstanbul Film Festivali yönetmeni Azize Tan, Emek Sineması'nın akıbeti hakkında sağlıklı bilgi alamadıklarını açıkladı ve yetkilileri, sinemanın geleceğiyle ilgili kamuoyunu aydınlatmaya çağırdı.

11 Mart 2010: Beyoğlu Belediye Başkanı Ahmet Misbah Demircan "Emek Sineması birebir restore edilecek. Emek'in yıkılması söz konusu değil," açıklamasını yaptı.

12 Mart 2010: Mimarlar Odası Emek'in

yıkımını öngören projenin iptali için Kültür ve Turizm Bakanlığı'na dava açtı.

2 Nisan 2010: İstanbul Kültür Sanat Varyetesi oluşumu Emek Sineması'nın yıkım kararını İstanbul Film Festivali'nin açılışında borazan çalarak protesto etti. Bu olay kitlesel Emek mücadelesinin başlangıcı oldu.

7 Nisan 2010: Bakan Günay Emek Sineması için "Köhnemiş, koltukları oturulmaz, perdelerine dokunulmaz, duvarları ellenmez... Bir kirlilik içerisinde idi," açıklamasını yaptı.

12 Nisan 2010: Mimarlar Odası, düzenlediği basın toplantısında yıkımla ilgili avam projesini kamuoyuna duyurdu. Toplantıda Emek'in her an yıkılabileceğini, yapılmak istenen projenin hem mimari hem hukuki açıdan sakıncalı olduğunu açıkladı. Toplantı sonrası 'Emek Sineması'nı Yıkırmayalım ve Yaşatalım' platformu kuruldu ve eylem kararı alındı.

14 Nisan 2010: İKSV bir toplantı düzenledi. Toplantıda Kamer İnşaat'ı temsilen, 'yenileme planının' proje müellifi Mimyapı Mimarlık'tan mimar ve restoratör Fatih Keskün ilk defa projeyi anlattı. Keskün bunun bir yıkım değil 'taşıma' olacağını söyledi, Mimarlar Odası'ndan Mücella Yapıcı ise "Bu yıkımı öngören bir projedir" dedi. Projenin Kamer İnşaat'a ait olduğu ortaya çıktı.

15 Nisan 2010: Emek'in yıkımıyla ilgili sürekli adı geçen Multi Turkmall, Emek

Sineması ve Emek Sineması'nın bulunduğu binayla hiçbir ilişkilerinin olmadığını açıkladı.

16 Nisan 2010: Ödüllü yönetmenler Semih Kaplanoğlu, Yeşim Ustaoglu, Özcan Alper ve Durul Taylan Emek Sineması'yla ilgili yıkıma karşı olduklarını açıkladılar.

17 Nisan 2010: Aralarında yönetmenler, oyuncular, sinema yazarlarının da bulunduğu yaklaşık 5 bin 'Emeksever' İstiklal Caddesi'nde bir yürüyüş düzenleyerek Emek Sineması'nın yıkımını protesto etti.

22 Nisan 2010: İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti Ajansı, Emek Sineması'nın yıkımını öngören projeye ilgileri olmadığını açıkladı. Yeşilçam Sokak Sürdürülebilir Kentsel Gelişim ve Yenileme Projesi'nde logolarının izinsiz kullanıldığı açıkladı.

24 Mayıs 2010: 9. İstanbul İdare Mahkemesi, Emek'i yıkım projesinin uygulanması halinde, telafisi güç veya imkansız zararlar doğurabileceği gerekçesiyle, mekan mahallinde keşif ve bilirkişi incelemesi yaptırıldıktan sonra bu konuda yeniden bir karar verilinceye kadar yürütmenin durdurulmasına oybirliğiyle karar verdi.

18 Nisan 2011: Yrd. Doç. Suat Çakır, Yrd. Doç. Dr. Ömer Şükrü Deniz ve Doç. Dr. Özlem Eren'den oluşan üç kişilik bilirkişi heyeti Emek'te incelemelerde bulundu ve mahkemeye bilirkişi raporunu teslim etti. Raporlarda Çakır Kamer İnşaat'ın

ESRAR PERDESİ

(TORN CURTAIN, 1966)

Emek Sineması kapanana dek, pek çok kültür-sanat etkinliğine de ev sahipliği yapmıştı.

Atilla Dorsay'ın da Emek Sineması için gösterdiği çabalar unutulmayacak.

Protesto yürüyüşleri epeyce ses getirmişti. Şimdi yeniden sokağa dökülme zamanı!

projesine onay verilirken, Deniz ve Eren, projeye onay vermedi.

16 Kasım 2011: 9. İdare Mahkemesi 24 Mayıs'ta verdiği yürütmeyi durdurma kararını kaldırarak Emek'in yıkılmasının önünü açtı. Hem de mahkeme 3 kişilik bilirkişinin 2'sinin Emek'i yıkmayı öngören projenin zararlı olacağını raporlamasına rağmen. İşte tuhaflıklar silsilesi:

- * Kültür Bakanı Ertuğrul Günay, Beyoğlu Belediye Başkanı Ahmet Misbah Demircan, Kamer İnşaat'ın temsilcisi Mimyapı Mimarlık'tan mimar ve restoratör Fatih Kesgün ve Emek'in yıkımının durdurulması için açılan davada bilirkişi olan Suat Çakır sürekli İstanbul Teknik Üniversitesi tarafından hazırlanan bir rapora atıfta bulunuyor. Ama nedense bu raporu kimse göremiyor. Hatta Emek'in yıkımını durdurmak için yargı sürecini başlatan Mimarlar Odası bu raporu hukuki yollardan istese bile edinmiyor.

- * Sosyal Güvenlik Kurulu tüm bu süreçte mülk sahibi olmasına rağmen, hiçbir açıklama yapmıyor. Cercle D'Orient Kompleksi'nin Kamer İnşaat'a nasıl ve ne şekilde 25 yıllığına kiraya verildiğini kamuoyuyla paylaşmıyor. Mimarlar Odası, Emek Sineması ile ilgili dava sürerken, Kamer İnşaat ile SGK arasındaki sözleşmenin mahkeme dosyasına bir türlü konulmadığını iddia ediyor. Ayrıca SGK neden bu alanı Kamer İnşaat'a kiralama konusunda ısrarcı o da bilinmiyor.

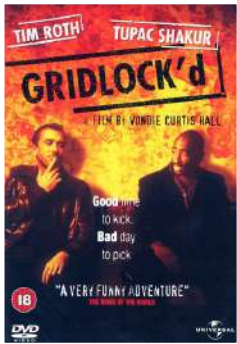
- * Kamer İnşaat kamuoyu önüne çıkmıyor. Bu firmaya ulaşmak imkansızca yakın. Kamer İnşaat adıyla birkaç şirketin bulunması da kafaları karıştırıyor.

- * Ertuğrul Günay İstanbul'un tarihi silueti söz konusu olunca "1500-2000 yıllık bu siluet İstanbul'un kimliği kişiliğidir. Bu silueti baskı altına alan yeni yapılar yapmaya hakkımız yok. Bugün bu yapılar fütursuzca yapılıyor. Tarih bizi mahkûm edecek. Durdurulması konusunda elimizden geldiği kadar uğraşıyoruz ama herkesin başka bazı dikkatleri var. Bir AVM alışkanlığı, bir gökdelen alışkanlığı başladı. Burası New York değil. Daha dikkatli olmamız gerekiyor. Ben tüm birimlerimle birlikte elimden geldiğince savaşıyorum. Ama benim savaşmam yetmez. Tarihe saygısı olan tüm kamuoyunun bu dikkati yükseltmesi, bu sesi yükseltmesi ve bu yanılsıza dur demesi gerekiyor" diyerek kamuoyundan destek istiyor ama başında bulunduğu Bakanlık, Emek'i yıkmak istiyor. Hem de AVM uğruna. (Dediği gibi tarih mahkûm edecek)...

“Emek”çiler vazgeçmez!
86 yıl bu kuyrukta bekledik.
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org> Yine bekleyeceğiz.

siyad
Sinema Yazarları Derneği

GRIDLOCK'D

YÖNETMEN Vondie Curtis Hall
OYUNCULAR Tim Roth, Tupac Shakur,
 Thandie Newton, Vondie Curtis Hall
YAPIM/SÜRE 1997 ABD, 87 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.33:1, 2.0 DD İng. ve Türkçe
ŞİRKET As Sanat (Universal)

İlginç ve sempatik karakterleriyle kültleşmiş, "Trainspotting" benzeri şen şakrak bir film.

DUMANALTI BARLARDA CAZ MÜZİĞİ YAPAN DAZLAK SİYAH BAŞCI SPOON VE BEYAZ klavyeci 'kaymış' Stretch, güzeller güzeli ve kadife sesli solistleri, aynı zamanda da sevgilileri Cookie'nin aşırı doz nedeniyle komaya girmesiyle kendilerini bir yol ayrımında buluyorlar. Seçtikleri 'tedavi yolu' onları bıktırıcı bürokratik işlemlerin ortasına, sosyal bir tedavi kurumunun güvenli kollarına götürüyor.

Sağlık kartesi, sigorta numarası ve daha bir sürü bürokratik karın ağrısını tamamlamaları, fiş doldurup kuyruklarda beklemeleri, günlerce gidip gelmeleri gerekiyor. Arada 'çekmeye' devam eden, bir yandan Cookie'yi düşünürken bir yandan da paçalarını mafyadan ve polisten kurtarmaya çalışan cazcı kardeşlerimiz, sokakların, uyuşturucunun, hastanelerin ve bürokrasinin sonu gelmez tehlikeleri içinde mizahi bir 'sosyal serüven' yaşamaya başlıyor.

İlginç ve sempatik karakterleri, zıprıklık ile şen şakraklık arasında gidip gelen ve düşşel öğeleri bolca kullanan anlatı yapısıyla kültleşmiş,

"Trainspotting" benzeri bir film... Tupac Shakur (huzur içinde yatsın) ve Tim Roth (Allah uzun ömürler versin) olağanüstü oyunculuklarıyla filmin çitasını çok yükseltiyorlar. Vondie Curtis-Hall bu ilk yönetmenlik çalışmasında dört dörtlük bir sonuca ulaşmış durumda.

İrk ayrımcılığından ABD'nin uyuşturucuyla sözde mücadelesine, bürokrasi eleştirisinden polistlerle hafif kafa bulmaya kadar muhalif dokundurmaların eksik olmadığı, kendisine zerrece değer vermeyen düzene tepkisini ortalığı savaş alanına çevirerek gösteren Vietnam gazisinin köpeğine 'Nixon' adını taktığı, siyah-beyaz uyumuna dayanan gayet renkli bir film. Bolca 'keyf' alacağınızı garanti edebiliriz. Tim Roth'un kısık gözleri, beyaz-zenci ruh hali ve benzersiz yürüyüşü için bile tekrar tekrar seyredilebilir. [A]

Bir radyonun davetlisi olarak Türkiye'ye gelmeye hazırlanırken 1997'de öldürülen Tupac Shakur'u saygıyla anıyoruz.

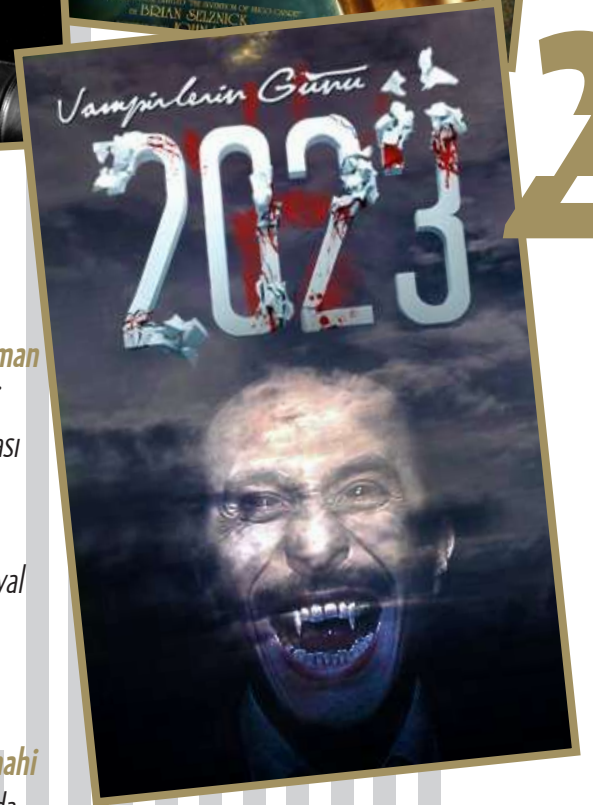
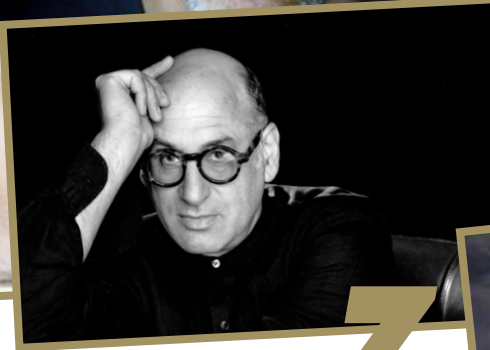
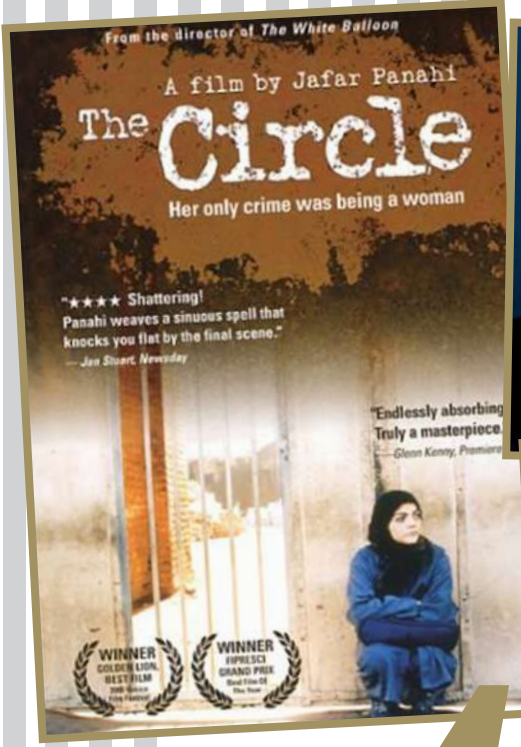
Spoon'un Stretch'i 'çakılması' türünden bir iki abartılı sahne mevcut.

www.sinemamuzik.com

'bir tıkla gerçek habere ulaş'

Ücretsiz Haber Arama: <http://www.haberay.com>

1 - Arka Pencere

facebook Anketleri-2

facebook sayfamızdaki anketlerin ikincisinde, "Sizce en iyi 3D film hangisidir?" diye sormuştuk. Anket sonucuna göre, birbirlerine çok yakın oylar alarak ilk iki sıraya Martin Scorsese'nin "Hugo"su ve James Cameron'ın "Avatar"ı yerleşti. Milla Jovovich'li "Resident Evil: Ölümünden Sonra" (Resident Evil: Afterlife) ise epeyce gerilerde kalmakla birlikte üçüncü sırayı kapmayı başardı... facebook.com/arkapenceredeeri

2 - 2023: Vampirlerin Günü

'Türkiye'nin ilk modern vampir filmi' sloganıyla yola çıkan "2023: Vampirlerin Günü", adından da anlaşılacağı üzere 2023 yılında geçiyor. Ülkeyi yöneten 'Vampirler Örgütü' ile gençlerin mücadelesine odaklanan filmin Nisan 2012'de sinemalarda olması bekleniyor.

3 - 'İstanbul'un konuğu Michael Nyman
50. senesinde sanatın her dalında etkisi tartışılmaz olan minimalizmin isim babası müzisyen, fotoğrafçı ve sinema ustası Michael Nyman, 'İstanbul'un bu yılki konuklarından biri olacak. Sanatçı, festival kapsamında bir de atölye çalışması gerçekleştirecek.

4 - Filmlerdeki Fotoğraflar: Cafer Panahi
Akbank Sanat'ta 20 Aralık Salı, 19.00'da gerçekleştirilecek "Filmlerdeki Fotoğraflar" söyleşisinde, usta yönetmen Cafer Panahi filmleri ele alınıyor. İfsak'ın katkılarıyla düzenlenen fotoğraf kareleri üzerinden okumalar yapılacak etkinlikte, fotoğrafçı Yalçın Savuran ve çevirmen-fotoğrafçı Neşet Kutluğ, fotoğraf-sinema ilişkisi üzerine keyifli bir sohbetle katılımcılarla birlikte olacak.

5 - 5. Palto Film Günleri

Eskişehir Anadolu Üniversitesi Sinema Kulübü ve İletişim Bilimleri Fakültesi tarafından düzenlenen 5. Palto Film Günleri, etkinlikler takviminde 19-25 Aralık tarihleri arasını rezerve ettirmiş durumda. Filmler, söyleşiler ve sergilerin yanı sıra, görüntü yönetmeni Uğur İçbak'ın atölye çalışması da festival kapsamında yer alıyor.

ROCK FM 94.5

[illegible]

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK
BİLGEHAN ARAS'LA 7. CADDE HER CUMARTESİ 10.00 - 12.00 / TEKRARI HER PAZAR 12.00 - 14.00

“Tahminimce, Selznick 'Öldüren Hatıralar' ı çekmeye hazırlandığım sırada Dalí'yle çalışmayı reklam amacıyla istediğimi zannetti.”

Alfred Hitchcock